

*Okouzující a nádherně napsaný příběh
první lásky a zlomeného srdce.*

Jennifer Weiner, autorka bestsellerů

ESEJ O TRAGÉDII

ELIZABETH LABANOVÁ

HOST

ESEJ O TRAGÉDII

**ESEJ
O TRAGÉDII**

ELIZABETH LABANOVÁ

BRNO 2014

Elizabeth LaBan
The Tragedy Paper

Text copyright © 2013 by Elizabeth LaBan
This translation is published by arrangement
with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Cover picture © 2013 by Lee Avison/Trevillion Images

Map art copyright © 2013 by Fred Van Deelen

Translation © Štěpán Hnyk, 2014

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-350-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-351-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-352-5 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-353-2 (Formát MobiPocket)

Alici a Arthuroui

PRVNÍ KAPITOLA

DUNCAN

Vejdi, přátele najdi a přítelem se staň

Když Duncan procházel kamennou branou do kolejí pro studenty čtvrtého ročníku, hlavou se mu honily dvě myšlenky. Zaprvé, jaký „poklad“ na něj čeká, a zadruhé jeho esej o tragédii. Vlastně tu byla ještě třetí: dělal si starosti, který pokoj asi dostane.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že kdyby nebylo té prostřední myšlenky, byl by stoprocentně spokojený. Tedy skoro. Ten esej, který na Irvingově škole plnil funkci závěrečné práce, odsával z jeho spokojenosti alespoň třicet procent, což byla škoda – vzhledem k tomu, jak významný den byl. V podstatě ho čekala vyhlídka na to, že valnou část příštích devíti měsíců stráví hledáním odpovědi na otázku, jaký význam má tragédie v literárním slova smyslu. Něco jako: proč je *Král Lear* tragédie? Koho to zajímá? To by zvládl z fleku – tragédie je, když se stane nějaký průšvih. A průšvihy se stávají pořád. Ale bohužel to zajímá pana Simona, angličtináře, který bude mít shodou okolností letos na starost jeho kolej. Zajímá ho to hrozně moc a s oblibou se ohání slovy jako *relevance*

a *narcismus*. Duncan by se mnohem raději zabýval čísly než slovy. A zaslechl i zvěsti o několika starších studentech na Irvingu, kteří prolezli, aniž by se nějak zvlášť nadřeli. Možná bude vážně stačit, když za esej vyfasuje céčko. Přece si tím nenechá zkazit celý maturitní ročník. Rozhodně ne po všech těch chybách, které udělal loni. Když nad tím tak uvažoval, možná nebude na škodu mít nějaké rozptýlení. Každopádně to bude lepší než se pořád zabývat minulostí.

Duncan se přinutil projít branou, aniž by zpomalil. Nutkání zastavit se a přečíst si motto vytesané v kamenní bylo silné. Ale už do téhle školy chodil tři roky, takže přece ví, co tam stojí. Vypadal by trapně, kdyby se zastavil a přečetl si to. Místo toho si heslo řekl jen šeptem sám pro sebe: „Veжди, přítele najdi a přítelem se staň.“ Už pod tímhle nápisem procházel nesčetněkrát; musel tudy projít, kdykoli šel do jídelny nebo do ředitelny. Ale nikdy mu nevěnoval moc pozornosti. Až teď. Zadoufal, že na tom třeba něco je a že tihle lidé jsou opravdu jeho pravými přáteli, ať už to znamená cokoli. Po tom, čím si prošel, bude jejich podporu potřebovat víc než kdy dřív.

Čtvrtáci bydleli v kolejích přímo na nádvoří. Na krásném prostranství obehnaném hlavními budovami školy. Pokoje tu byly stejně velké jako dvoják, ve kterém posledních tři roky bydlel s Tadem, ale rozdělené napůl, takže v maturitním ročníku mohli studenti bydlet sami. Bude to poprvé, co na škole nebude sdílet pokoj s někým dalším. Jednotlivé pokoje byly samozřejmě hrozně malé. Ale s radostí by bydlel i ve skříni, jen když bude v koleji na nádvoří a sám.

Vešel do budovy, nasál onu známou vůni jídla z jídelny a taky, jak si vždycky představoval, vůni papíru, inkoustu a urputně namáhaných mozků a vydal se směrem ke schodišti. Zaváhal, protože věděl, že teď přijde odpověď na všechny ty letní pochyby a naděje točící se kolem pokoje, který chtěl. Může to dopadnout dobře, anebo taky ne. Věděl, co by mu udělalo radost: jeden z těch pokojů s výhledem na nádvoří někde uprostřed budovy a vedle Tada, kdyby mělo být opravdu všechno po jeho.

Na rameno mu dopadla něčí ruka a on se s trhnutím otočil.

„Tak dělej, kámo, kde to vážne?“ zazubil se na něj Tad s úsměvem od ucha k uchu.

Duncan se k němu naklonil a chtěl si s ním potřást rukou, ale Tad v poslední chvílce ucukl, aby Duncana přiměl se za ním rozběhnout. Vyrazil po schodišti nahoru a bral schody po dvou. Duncan se za ním pustil, ale hned se zase zastavil. Bylo to tady a on snad ani nechtěl vědět, co ho čeká. Jediní, kteří věděli, kdo dostane jaký pokoj, byli loňští čtvrtáci, a ti museli přísahat, že to nikdy nikomu neprozradí (a to doslova: složili slib, jehož porušení mělo za následek nějaký ten kaz na vysvědčení – tedy v případě, že by se na to přišlo). Poslední školní den každý z nich přilepil na dveře jméno svého nástupce a zanechal po sobě „poklad“, který měl daný student objevit prvního dne následujícího školního roku. Potom byly koleje až do srpna zapečetěny. Spousta nových čtvrtáků všelijak zkoušela dostat se na tohle poschodí. Dokonce se snažili uplatit úklidovou četou, která nastoupila týden před začátkem školy, aby patro zbavila zatuchliny a prachu, ale pokud věděl, nikdy neuspěli.

A pokladem, který ho čekal, mohlo být cokoli.

„Hej, Duncane,“ ozval se seshora Tadův hlas, „jestli nepůjdeš nahoru, vyfouknu ti poklad.“

Duncan měl chuť na něj zavolat a zeptat se, který pokoj dostal, ale nezmohl se na to. Co se to s ním dělo? Vždyť přece o nic nešlo. Ať už bude bydlet v kterémkoli pokoji a čeká na něj jakýkoli poklad, v jeho životě to přece nic nezmění, ne? Ale byl by rád, kdyby mohl dnes u večeře vyprávět nějakou zajímavou historku. Alespoň by mu to pomohlo odvést hovor od tématu, o kterém si ostatní pravděpodobně budou chtít povídat mnohem víc a toho se obával.

V minulosti už se objevily poklady od tři měsíce staré, shnilé pizzy až po šek na pět set dolarů. Také se povídalo, že různí čtvrtáci našli v pokojích dva lístky na zápas Yankees, podíl v nějaké známé firmě nebo dárkový poukaz do jedné z nejluxusnějších restaurací ve westchester-ském okresu. Kolovala i pověst, že kdysi dávno našel jeden čtvrták v pokoji štěně anglického buldoka – školního maskota. Správa kolejí samozřejmě chtěla, aby pes dostal nový domov, ale nakonec ho tam nechali bydlet a pojmenovali ho Irving. V knihovně visí jeho obraz, ale pokaždé když se Duncan zeptal některého z učitelů, jestli je to pravda, nechtěl mu odpovědět. Taky se povídala spousta historek o pitomých pokladech: pytlících M&M's nebo různých knížkách. Duncan začal pomalu stoupat do schodů. Ostatní čtvrtáci pospíchali kolem něj a plácali ho po zádech. Tohle schodiště bylo společné pro chlapce i dívky, ale čtvrtáčky pak zabočily za roh do své dlouhé chodby s výhledem na lesy za školou. Zaslechl, jak nějaká holka vypískla, že má v pokoji králíka – ale mohlo to být

vůbec možné? Někdo by musel přesvědčit úklidovou četou, aby ho tam přinesla teprve nedávno. Stejně to muselo být i s tím záhadným buldokem. Doufal, že nedostane zvíře. To bylo to poslední, co si přál.

Už byl skoro nahoře. Kdyby se podíval, uviděl by řadu zavřených dveří a mohl by začít hádat, které jsou ty jeho. Ale chodba byla dlouhá. Většina dveří do pokojů v téhle části byla otevřená, takže je jejich obyvatelé už objevili. Viděl, že dveře na druhém konci chodby jsou zavřené. Na některých visely barevné papíry, na jiných byla nalepená jména studentů z vystříhaných písmen. Po jeho jménu zatím ani stopa. Byl už v polovině chodby, když se ho zmocnila sklíčenost. Vtom z jedněch dveří vyběhl Tad.

„Mám pokoj po Hopkinsovi,“ oznamoval. „A hádej, co mi tu nechal.“

„To netuším. Co ti nechal?“ zeptal se Duncan, ale vlastně ho to vůbec nezajímalo. Chtěl se hlavně zbavit té nervozity. Tad se choval celkem normálně. Možná že to, co se stalo loni, už nikdo neřeší. Ať už bude Duncan bydlet v jakémkoli pokoji a najde jakýkoli poklad, za den za dva se na to stejně zapomene. Déle než dva dny se mluvilo jen o vážně skvělých pokladech. A pokud jde o pokoj, stejně si zvykne na každý. Vlastně tu byl jen jeden pokoj, který nikdo nechtěl. „Tak pojď dál,“ vyzval ho Tad a vytrhl ho z přemýšlení.

Duncan neochotně vešel do Tordova pokoje a rozhlédl se. Nebylo to tam tak malé, jak čekal. Pokoj se vlastně zdál docela velký. Stála tam postel, která byla ještě menší než jednolůžko, jestli je to vůbec možné, a malý stolek. Ale v pokoji se stejně nikdo neučil, všichni se scházeli ve studovně. Tad otevřel dveře od skříně a ukázal dovnitř.

V jedné z polic Duncan uviděl zastrčenou lahev s velkou zlatou mašlí. Vypadalo to na nějaký alkohol. Tad se pro ni natáhl.

„Bourbon,“ oznámil pyšně. „Něco fajnovýho. Píše se tady, že je z rodinnejch zásob. Dvacet let starej!“

„Týjo,“ řekl Duncan.

„Dáš si trochu?“

„Ne, teď ne. Chci nejdřív najít svůj pokoj,“ odmítl Duncan. Ale pak dodal: „Možná potom.“

„Tys ještě nenašel svůj pokoj?“ podivil se Tad. „Tak dělej, běž ho najít, kámo.“

Duncan vyšel zpátky na chodbu. Bylo tam plno lidí, běhali sem a tam z pokoje do pokoje, házeli si míčem a pouštěli hudbu. Zítra už bude klid, ale dnes bylo povoleno skoro všechno; tedy snad až na ten bourbon. Tentokrát si to Duncan namířil přímo na druhý konec chodby. Věděl, čeho se obává: měl tušení, že dostane ten rohový pokoj. Ten, který nikdo nechtěl. A měl pravdu. Na kusu bílého linkovaného papíru bylo naškrábané jeho jméno. Otevřel dveře a hned pochopil, proč o ten pokoj nikdo nestojí. Jediné světlo sem pronikalo drobným kulatým okénkem, které sice zvenku vypadalo skvěle, ale odtud ani náhodou. A navíc byl pokoj o dost menší než Ta-dův. Duncan se sesul na malinkou, nepovlečenou postel. Všechny jeho věci byly úhledně srovnané v rohu. Poslal je předem a ráno mu je sem donesli. Byl tak zklamaný, že skoro zapomněl na poklad. Když ho uviděl, udělalo se mu ještě hůř – pokud se tedy vůbec mohl cítit ještě hůř než dosud. Na stolečku byla narovnaná hromádka cédéček. Super. Muzika. To bylo snad ještě horší než plesnivá pizza, protože na tom ani nebylo nic zajímavého. A kdo

dneska ještě poslouchá cédéčka? Dobře věděl, kdo tu minulé pololetí bydlel. Ten albín. Duncan nemohl uvěřit, že má takovou smůlu.

Natáhl se ke stolku. Pokoj byl tak malý, že jste ode všad dosáhli kamkoli, aniž byste museli vstát nebo se pohnout. Cédéčka byla úhledně srovnaná do komínku a na nich ležel složený vzkaz. Pomalu papír rozložil. Byl natukaný na počítači a podepsaný známým škrabopisem:

Milý Duncane,

uím, na co teď asi myslíš. No, usadil bych se, že myslíš na spoustu věcí, ale první v pořadí bude asi to, že tenhle pokoj nestojí za nic. Ale to není pravda. Ve skříni je tajná přihrádka, kterou nikdo jiný nemá. Můžeš si do ní schovat cokoli: ve třetí policičce stačí jen rovnoměrně zatlačit na prkno a ono se pohne. Oknem sem skoro není vidět – a ani pode dveřmi –, takže ti snadno projde, když budeš mít rozsvíceno déle než ostatní. Panu Simonovi tě navíc bude líto, protože máš tenhle mizerný pokoj, a tak ti bude nosit jídlo navíc.

Ale i přes to přese všechno nestál můj pobyt u tomhle pokoji za nic. Ty asi víš proč, ale chtěl bych ti to vysvětlit. Když mi řekli, že tu budeš bydlet, skoro jsem tomu nemohl uvěřit. Nejspíš už víš, co se chystám říct, ale stejně ti to řeknu. Je důležité, abys věděl, proč a jak se všechno přesně událo. Někdo to vědět musí; někdo by možná mohl ty informace využít a neudělat stejnou chybu jako já. Možná. Nevím. Poslechni si můj příběh. Možná ti cédéčka připadají jako hloupý dárek, ale doufám, že je oceníš – vzhledem k tomu,

jak jsem se k tobě loni v jídelně zachoval a jak se teď nejspíš musíš cítit. Měla by ti jít bez problému přehrát na notebooku.

Netuším, jak moc dobře jsi vlastně znal Vanessu, ale ona je jediným dalším člověkem na světě, který má kopii těchhle cédéček. Nemůžu vědět, jestli si je někdy poslechne nebo jestli si je třeba už poslechla. Ale doufám, že jo. Anebo spíš doufám, že ne. Každopádně ti musím říct jednu důležitou věc – a usadím se o cokoli, že to, co ti tady zanechám, jsi určitě nečekal: ta slova, hudba, příčina mého neštěstí, stejně jako tvoje domnělá nebo skutečná role v tom všem, to všechno ti poslouží mnohem líp, než by ses kdy nadál. V podstatě ti dávám ten nejlepší dárek. Ten nejlepší poklad, jaký sis mohl přát. Dávám ti materiál pro tvůj esej o tragédii.

S pozdravem

Tim

Duncan slyšel, jak se všichni ostatní baví na chodbě. Chtěl tam být s nimi, ale musel si přiznat, že je zvědavý, a jestli měl být zcela upřímný, tak i trochu vyděšený. Vytáhl si notebook z brašny, položil ho na stůl a vložil do něj první disk. Pak si nasadil sluchátka a spustil přehrávání.

DRUHÁ KAPITOLA

TIM

Pak konečně nadešel čas odejít

Nejdřív mi dovol, abych ti poděkoval, že ses rozhodl si to poslechnout. Pořád jsem musel myslet na naše poslední setkání a na to, jak bych si přál, abych se byl býval rozhodl jinak. Koneckonců by to asi nic nezměnilo, všechno už bylo stejně nevyhnutelné. Ale na tebe by to mělo jiný dopad – pokud se tě to tedy vůbec týkalo. Můžu se jen domnívat, že ano.

Představuju si, jak sedíš u mého stolu – teď už u svého stolu – a hraješ si s krabičkami od cédéček. Představa, že můj příběh posloucháš, mě uklidňuje. Je to vlastně jediná útěcha, kterou mám, kromě přemýšlení o tom, jak se vrátit zpátky a udělat všechno jinak, což už nikdy nepůjde. Tak tady to je – můj pokus to všechno nějak vysvětlit. Pokusím se shrnout, co se vlastně stalo, ale nejdřív musíš pochopit, co k tomu všemu vedlo, protože to je taky důležité. Rozhovory, které uslyšíš, jsou poměrně věrnými reprodukcemi, ale jednou věcí jsem si naprosto jistý: pamatuju si každé slovo, které mi kdy Vanessa řekla, a každé slovo, které jsem kdy já řekl jí.

Dlouho jsem přemýšlel, odkud ti mám svůj příběh začít vyprávět. Teď už vím, že chvíle, kdy ten příběh začíná, je z mnoha důvodů také okamžikem, v němž spousta jiných věcí končí.

Když jsem tenkrát odjížděl na Irving, odešel jsem z našeho domu jako poslední. A tím nemyslím jen toho dne. Myslím napořád. Moji rodiče se už dřív přestěhovali do New Yorku. Když říkám rodiče, myslím tím svoji mámu a poměrně nového otčíma, protože můj táta umřel, když jsem byl ještě mimino. Zatím se teda přestěhovaly jen jejich věci, protože oni odletěli na půl roku do Itálie rozjíždět pobočku své cestovky. Takže jsem dvě noci spal v domě sám. Vlastně mi to ani moc nevadilo, mám samotu rád. Měl jsem tam svůj notebook a mikrofon a bavil jsem se tím, že jsem nahrával důvěrně známé zvuky našeho domu, protože jsem věděl, že stejné už nikdy neuslyším. V noci jsem si je vypálil na cédéčka, abych si je mohl vzít s sebou. Spal jsem ve spacáku na podlaze svého pokoje. Pak konečně nadešel čas odejít. Když jsem zamkl dveře a šel k taxíku, už jsem se nechtěl otáčet, ale přiznávám, že jednou jsem se ještě ohlédl.

Taxikář toho moc nenamluvil a já celou jízdu strávil pozorováním těžkých šedých mraků na obloze. Cesta na letiště se mi líbila, protože být pryč z domu byla úleva, a navíc jsem se vždycky cítil líp někde zašitý než na otevřeném prostranství. Stačilo už jen projít letištěm, dostat se na své sedadlo v letadle a mohl jsem se zase zašít.

Když jsem o tom přemýšlel, došel jsem k tomu, že zašívání pro mě znamená nebytí na očích. Jak dobře víš, jsem celkem nepřehlédnutelný, a když mě lidé vidí poprvé, skoro vždycky na mě zírají. Za ta léta už jsem vyzkoušel

spoustu věcí, abych nebyl tak nápadný. Používal jsem make-up, ale akorát jsem vypadal jako nějaký rádoby gothic. Vlasy i obočí jsem si barvil na černo, jenže pak jsem zas připomínal upíra. Máma to nesnášela a zhruba v patnácti mě to začalo štvát taky, takže jsem se rozhodl, že to dál dělat nebudu.

Co sis říkal ty, když jsi mě viděl poprvé? Viděl jsi už předtím nějakého albína? Běžel jsi zpátky do pokoje – přesně to si totiž představuju, že lidé dělají –, aby sis o tom něco zjistil a podíval se, co to způsobuje a jestli to není nakažlivé? Pokud ne, tak ti pomůžu: nakažlivé to není a jednoduše to znamená, že v kůži a ve vlasech nemám žádný pigment. Právě proto mám vlasy tak hrozně bílé a kůži ještě bělejší. Občas se mi i v davu lidí zdá, jako kdyby na mě mířil reflektor – připadám si hrozně nápadný. Ani na letišti, kde jsou všude hromady lidí, mě nejde přehlédnout.

Cesta na letiště uběhla až moc rychle. Když se mě taxikář zeptal, se kterou společností letím, a pak zastavil u obrubníku, ani jsem se nepohnul. Abych byl zcela upřímný, zatoužil jsem, aby tam byla máma. I když jsem byl dospělý a normální, jak jsme všichni předstírali, a i když jsem o tom mámu a Sida ujišťoval, přece jen jsem měl letět přes půlku země do školy, ve které jsem nikdy nebyl. Možná jsem měl ten příběh začít vyprávět odsud a nejdřív ti vysvětlit, proč jsem na Irving vlastně vůbec šel.

Máma potkala Sida asi před třemi lety a můžu k tomu říct jedině to, že bych si býval přál, aby ho potkala dřív. I předtím jsme si žili spokojeně, ale pořád nám něco chybělo. Když táta umřel, bylo mi sedm měsíců, takže si na něj ani nepamatuju, ale máma si to pamatovala pořád.

Když potkala Sida, byla hned od začátku hrozně šťastná. Nechtěla nic uspěchat, ale oba jsme si ho oblíbili a jsem rád, že on si oblíbil nás. Netrvalo dlouho a vzbudil v mém zájmu o svou cestovní kancelář a nastěhoval se k nám. Já jsem se jen snažil nějak protlouct střední školou. Spoustu předmětů jsem měl rád, ale... Jak bych to řekl? Spolužáci prostě nebyli úplně moje krevní skupina. Nebo já nebyl ta jejich. Takže jsem jen každé ráno šel do školy, přišel domů a čekal, až to skončí.

Hodně jsem o tom mluvil se Sidem a on mě vždycky trpělivě poslouchal. Řekl bych, že nechtěl do našich životů jen tak vstoupit a začít nám je organizovat, což chápu. Jenže on chodil na střední hrozně rád. A hádej, kam chodil? Přesně tak, na Irving. Později mi řekl, že v jednu chvíli už se zkrátka nemohl dál dívat, jak trpím, protože věděl, jak mi pomoci. Máma okamžitě souhlasila. Došlo jim, že s tím musí něco udělat, když jsem první týden ve čtvrtáku přišel domů s kalendářem nakresleným během obědové přestávky, který odpočítával dny do maturity. Sid si promluvil s panem Bowersoxem a všechno zařídil. V říjnu mi k narozeninám dali poslední možnost užít si střední školu a na druhé pololetí mě poslali na Irving. Koneckonců to bylo výhodné pro nás pro všechny, protože Sid s mámou se tím pádem mohli přestěhovat dřív. A já stejně neměl co ztratit. Nebo jsem si to aspoň myslel. Nevykládej si to špatně, samozřejmě že jsem se i těšil, ale abych se sem dostal, musel jsem nejdřív dojet na letiště, po příletu vylézt z letadla, najít si další taxík a taky jsem se bál, že až do nové školy dorazím, nebude kam se zašít. Vystoupil jsem z taxíku, popadl svůj obrovský batoh (všechno ostatní už mi tam poslali předem), stáhl hlavu

mezi ramena a nechal se vpustit automatickými dveřmi do letištní haly.

Letiště bylo plné lidí. Odbavil jsem se elektronicky pomocí letenky v telefonu, takže jsem pokračoval rovnou k terminálu a zašel na toalety, abych se dal trochu dohromady. Když jsem dorazil k odletové bráně, naštěstí zrovna zahájili nástup do letadla. Za chvílku budu na palubě, říkal jsem si. Možná vedle mě bude někdo sedět, ale to nevadí. Jde jen o ten prvotní šok, který si musím vždycky znovu přetrpět. Nesnáším to. Jakmile si na mě lidi zvyknou, už to tak špatné není.

Vanessu jsem uviděl dřív než ona mě. Víím to s naprostou jistotou, což nemůžu tvrdit moc často. Víím to, protože měla zavřené oči. Když jsem vstoupil na palubu letadla, seděla v první třídě na sedadle hned nalevo. Postupující řada lidí se na chvíli zastavila, protože někdo přede mnou se snažil do horní přihrádky nacpat cestovní tašku. Hned jsem si Vanessy všiml. Ne kvůli všem těm důvodům, které následovaly později, ale zkrátka proto, že měla zavřené oči. Každý se přece dívá, aby viděl, kdo všechno s ním do letadla nastupuje. V dnešním světě nás neustále někdo nabádá, abychom se měli na pozoru před vším podezřelým. Ale ona tam seděla se zavřenýma očima a se sluchátky od iPodu v uších. Pak jsem ji začal vnímat celou. Dlouhé světlé vlasy (krásně světlé, rozhodně ne žádná albínská blond) měla spletené do dvou copů zavázaných zelenými gumičkami. Všiml jsem si, že i sluchátka má zelená a zelený kabel se jí plazil z kapsy džínů přes těsný žlutý svetr až k drobným uším. U nohou měla opřený velký batoh. Karamelový kabát s kožíškem si rozprostřela na sedadlo podšívkou nahoru a seděla na něm.

Většinou si dávám pozor, abych na nikoho nezíral. Je to jedno z mých životních pravidel. V restauracích se neotáčím, abych se podíval, které dítě to tak hlasitě brečí; nikdy nepokukuju po lidech, kteří nemají nohu nebo nosí pásku přes oko. Zrovna pár minut předtím kolem mě na letišti prošla nějaká žena, s jejíž tváří bylo něco v nepořádku. Ani to nebylo moc znát. Možná to byly popáleniny. Nebo měla něco s obličejovými svaly. Viděl jsem, vlastně jsem to spíš cítil, jak se na ni všichni kolem dívají a snaží se přijít na to, co se jí stalo. Ale já se nedíval. Hleděl jsem přímo před sebe a šel dál. Je to přece jedno – můj život to nijak nezmění, a navíc vím až moc dobře, jaké to je, když na tebe ostatní zírají.

Proto pro mě byl šok, když Vanessa otevřela oči a přistihla mě, že ji pozoruju. Lehce sevřela rty a oči se jí rozšířily. Rychle jsem se přinutil sklopit pohled na tenký koberec na podlaze. Fronta se pohnula a postrčila mě dál, takže jsem jí zmizel z dohledu.

Se sklopenýma očima jsem vklouzl na sedadlo v zadní části letadla a podíval se z okna na potměšlou oblohu. Motory letadla se dostaly do otáček a my se odlepili od nástupního terminálu.

„Jsi v pořádku?“ zapištěl nějaký hlas za mnou.

Hlavy se začaly otáčet, ale já se dál díval před sebe.

„Roberte? Roberte?“ hlas v panice zesílil. „To je hrůza!“

„Je tu někde doktor?“ zvolal někdo další. „Potřebujeme doktora!“

Soustředil jsem se na to, abych se neotočil. Nechtěl jsem porušit svou zásadu „nezírání“ podruhé během pouhých dvaceti minut. V tu chvíli už se všichni ostatní zajímali o to, co se děje v zadní části letadla. Z mnoha

důvodů bylo daleko zajímavější dívat se na ně. Přišlo mi, že z jejich tváří bych si mohl celý ten příběh přečíst. Někteří byli pobledlí, jiní zářili vzrušením. Je zvláštní, jak někteří lidé krizové situace nesnášejí, zatímco jiní se v nich vyžívají, těší se na ně a snaží se být – podle svých slov – pány situace. Ale tyhle myšlenky se mi ve skutečnosti v tu chvíli nejspíš hlavou nehonily. Tenkrát jsem k tomuhle poznání ještě nedospěl.

Nebylo to nic pěkného. Nebudu tě nudit nepříjemnými detaily, ale nakonec toho pána museli z letadla vynést záchranáři. Vzpomínám si, že během čekání na to, až přijedou, mi nebylo zrovna dvakrát dobře. Krizové situace nikdy nebyly nic pro mě. Zaslechl jsem slova *bolela hlava, vypadal v pořádku a bezvědomí*, ale snažil jsem se radši nic nevnímat. Pohled jsem upíral na závěs mezi turistickou a první třídou, který byl během příprav na odlet pečlivě přivázaný ke stranám průchodu. A tehdy jsem ji uviděl znovu. Došlo mi, že když jsem nastupoval, seděla v první třídě jediná. Možná se cítila osaměle. Vanessa stála na druhé straně závěsu a s vytřeštěnýma očima sledovala zadní část letadla.

Ve všem tom rozruchu jsem si připadal volněji než obvykle. Tentokrát jsem tou atrakcí nebyl já. Za mnou se odehrávalo mnohem děsivější představení. Letadlo rolovalo zpátky k terminálu. Uvědomil jsem si, že jsme poodjeli sotva pár stop, jenže ten první pohyb směrem od letiště mi vždycky připadá tak významný, jako kdybychom se už nikdy nemohli vrátit. Ale zjevně se občas vrátit lze.

Chtěl jsem z letadla pryč. Mám trochu náběh na klaustrofobii. Je to zvláštní, protože nic nemám radši, než

když se můžu schovat na nějaké místečko mimo dohled – ale musí to být na základě mého rozhodnutí. Nesnáším pocit, že mě někde drží proti mé vůli, a přesně tak jsem se tehdy cítil. Myslel jsem, že hned zase poletíme, ale mezitím začalo sněžit, a tak nám řekli, abychom z letadla zase vystoupili. Prý to v Chicagu ještě není tak zlé, ale letiště po celém východním pobřeží se zavírají. Musel jsem se opět vzdát svého úkrytu, vystoupit z letadla a čekat v terminálu.

Našel jsem si místo v rohu čelem ke zdi a začal si číst komiks, který jsem si zastrčil do přední kapsy batohu. Napadlo mě, že bych taxíkem zajel zpátky domů a ještě jednu noc tam přespal. Ale pak jsem si uvědomil, jaké je venku počasí, a taky to, že nám od zítřejšího rána dům už nepatří. V tu chvíli mi došlo, že vlastně nemám kam jít. Zkrátka ze mě byl najednou bezdomovec.

Duncan ještě chvíli seděl a čekal, ale zdálo se, že Timovo vyprávění už skončilo. Rozhlédl se kolem a skoro ho překvapilo, když si uvědomil, kde vlastně je. Na chodbě už nebyl takový povyk, ale rozhodl se přestat poslouchat a zajít se podívat za kamarády. Vyndal cédéčko, vrátil ho do krabičky a zavadil pohledem o další. Pomalu ho zasu- nul do notebooku a řekl si, že si přece jen ještě kousek poslechne.

TŘETÍ KAPITOLA

TIM

Vesmír se zbláznil

Nelze se vyhnout pokušení představit si, co by bylo, kdyby se všechno stalo jinak. Kdyby letadlo odletělo podle plánu nebo kdybych se nerozhodl na chvíli odejít z terminálu. Ale já se tak rozhodl. Toužil jsem zmizet z dohledu. Krosnu jsem posadil na sedadlo a s hlavou skloněnou se vydal rušnou chodbou plnou lidí k toaletám. Na toaletách bylo taky mnohem víc lidí než normálně, takže jsem měl štěstí, že kabinka na konci – taková ta pro vozíčkáře – byla volná. Zamkl jsem za sebou a posadil se na mísu. Jen jsem dýchal a snažil se nemyslet na narůstající frontu přede dveřmi. Když se mi trochu ulevilo, opláchl jsem si ruce a se skloněnou hlavou vyrazil ze dveří zpátky na své místo.

Vzhledem k tomu, jak často chodím se skloněnou hlavou, mě překvapuje, že se mi to nestává častěji, ale nestává. Sotva jsem udělal dva kroky, ucítil jsem náraz. Zleva do mě narazila silná, ale zároveň křehká postava a hned potom jsem ucítil ledovou tekutinu na tričku a za krkem. Myslím, že mě taky něco praštilo do zátylku. Ne že by mi

vadilo, že do mě někdo strčil nebo mě polil, ale protivila se mi představa, že se budu muset zastavit a mluvit s cizím člověkem, který – až se vzpamatuje z prvotního šoku – se na mě podívá a řekne si: Co tomu klukovi je?

„Jé, sorry,“ omlouvala se nějaká holka. Ale bylo mi jasné, že ji to vůbec nemrzí. Byla našťvaná. Protože mám hlavu pořád skloněnou a pohled upřený k zemi, ostatními smysly vnímám o to líp. A jedna z mnoha věcí, které jsem se naučil, je, že tón hlasu ti o myšlenkách ostatních lidí prozradí mnohem víc než jejich slova.

„Nic se nestalo,“ odpověděl jsem, aniž bych se odchytil od směru, kterým jsem měl namířeno. Před sebou jsem viděl své místo – nebo jsem si aspoň myslel, že je to moje místo – a zdálo se, že mi ho někdo zasedl. Neměl jsem si tam batoh nechávat.

„Počkej, já ti pomůžu,“ nabídla se a s hrstí plnou papírových kapesníků mi zastoupila cestu. Zahlédl jsem, jak si vyndává sluchátka z uší, a pohledem jsem zachytil zelený záblesk, pak copy a nakonec žlutý svetr. Byla to ona.

„To je v pořádku, vážně,“ odpověděl jsem a vyhnul se jejímu pohledu.

„Vždyť jsem na tebe vylila celou colu,“ pokračovala, „budeš pěkně ulepenej.“

„Vždyť to je cola light – ta snad ani nelepí, ne?“ nadhodil jsem. „Když v ní není žádnéj cukr...“

Otráveně mi podala hrst kapesníků. Nesměle jsem si jedním otřel krk a triko.

„Díky,“ poděkoval jsem. „Musím se vrátit zpátky. Když jsem byl pryč, někdo mi zatím někam odnesl batoh.“

„Tos ho tam jen tak nechal?“ podivila se. Otočil jsem se a podíval se na ni. Stejně už si musela všimnout, že

jsem jiný, takže mi došlo, že se zbytečně snažím být neviditelný.

„No, byly tady mraky lidí a nechtěl jsem, aby mi někdo zasedl místo,“ odpověděl jsem.

„Ale vždyť jsme na letišti,“ vysvětlovala. „Přece nemůžeš na letišti jen tak nechat batoh. Někdo by si mohl myslet, že je to bomba.“

„No jo, bomba – to mě ani nenapadlo.“ Měl jsem chuť se jí zeptat, proč měla předtím v letadle zavřené oči, když ji tolik znervózňuje bezpečnost letového provozu, ale pak jsem se rozhodl nechat to být.

Ozval se hlas z reproduktorů. Oba jsme se za ním otočili a zároveň se vydali k terminálu. Já vyrazil směrem ke svému sedadlu, které už bylo obsazené nějakým starým pánem, a ona přímo k odletové bráně. Když se naše cesty rozdělily, kývl jsem jí na pozdrav.

„Dobrý den, nebyl tady na sedadle náhodou takový batoh?“ zeptal jsem se toho pána. Měl mastné bílé vlasy a muselo mu být aspoň osmdesát.

„Pssst,“ přitiskl si prst ke rtům. Druhou rukou ukázal na můj batoh, který stál opřený u zdi, a pak na letušku u odletové brány: „Budou něco hlásit.“

Hlásili, že všechny lety byly zrušeny. Všechny do jednoho. Úlevu ze znovunalezeného batohu vystřídala panika. Blížila se noc a já neměl kam jít. Noc v rozlehlé hale plné lidí a bez možnosti se někam schovat. To byla jedna z mých nejhorších nočních můr a nikdy bych nepředpokládal, že by se mohla vyplnit. Jak mě vůbec mohlo napadnout, že bych tohle zvládl? Začalo být zřejmé, že je to nad moje síly. A tak jsem udělal to, co by udělal každý. Zavolał jsem mámě.

Nezvedla mi telefon, tak jsem jí nechal v hlasovce zprávu o tom počasí a poprosil ji, jestli by mi nemohla zamluvit pokoj v hotelu u letiště, který náhodou spolupracoval s její cestovkou – bylo mi totiž jasné, že sám si rezervaci nezařídím. Taky jsem jí řekl, že jsem jí poslal ta cédělka se zvuky z našeho domu a okolí, která jsem jí slíbil. Měl jsem z nich vlastně obrovskou radost. U domu občas křičel nějaký pták a my z něj už šileli. A právě to odpoledne před odjezdem se mi ho podařilo nahrát.

Rychle jsem si spočítal, že tam je asi o sedm hodin víc, takže už mají skoro půlnoc. Bylo nakonec celkem jedno, jestli tu zprávu dostane dneska nebo zítra.

Potom jsem zavolał do hotelu. Měl jsem pravdu: bohužel, všechny pokoje byly obsazené. Zavěsil jsem a zavřel oči. Když jsem je otevřel, podíval jsem se na druhý konec haly a spatřil tu dívku, jak sedí na rozprostřeném kabátě s kožíškem, stejně jako v letadle. Možná to byla její zbraň proti bakteriím a letištní špíně. Už zase poslouchala iPod, ale tentokrát měla oči otevřené. Bezděčně jsem očima vyhledal její pohled. Letmo, skoro stroze se na mě usmála a odvrátila zrak k oknu. Telefon mi v ruce začal vibrovat.

„Ahoj, mami. Nebo bych měl snad říct *ciao*?“

„Ahoj, zlato,“ odpověděla. Už teď se mi po ní stýskalo. „Jen jsem se ještě naposled koukla na mobil, než půjdem na kutě. Máš to všechno zařizený – čeká na tebe pokoj. Jen jim řekni příjmení. Všechno je zaplacený. Ubytuj se, něco si objednej a podívej se na nějaký pěkný film. A ráno mi pak zavolej, jak to vypadá s tím letem.“

„Díky, mami,“ poděkoval jsem, ale ještě se mi nechtělo zavěsit. „A jak se máte vy?“

„Stýská se nám po tobě, ale je tu nádherně,“ odpověděla. „Už se nemůžeme dočkat, až se za náma v březnu přiletíš podívat. Pořád vymýšlíme, co všechno bychom mohli společně podniknout.“

V tu chvíli jsem si přál, abych tam mohl letět hned; abych se mohl vykašlat na cestu na východní pobřeží a místo toho vyrazit přímo do Evropy.

„To zní skvěle, mami,“ souhlasil jsem.

„Tak ahoj, zlato. A nezapomeň mi ráno zavolat. Jo, málem bych zapoměla – od Sida ti mám vyřídit: *Buldoci*, do toho!“

Normálně bych na to taky řekl: *Buldoci, do toho*, protože jsme se tím bavili už od října, ale nějak jsem na to teď neměl náladu.

„Vyřid' mu, že se mi po něm stejská,“ odpověděl jsem.

Pomaloučku jsem zastrčil komiks do batohu a natáhl si bundu. Mohl bych se té dívce vyhnout, ale musel bych se procpat mezi dvěma řadami sedadel, což by bylo hrozně nápadné. Navíc jsem neměl co ztratit, tak jsem se vydal přímo k ní a těsně před jejím sedadlem jsem zahrnul doleva. Připadalo mi, že je trochu mrzutá.

„Kam jdeš?“ zavolala na mě. Překvapeně jsem se zarazil. Sluchátka měla pořád nasazená. Netušil jsem, jestli si hudbu ztlumila, nebo jestli jí iPod pořád hučí do uší.

„Do letištního hotelu,“ odpověděl jsem.

„Tak to nemusíš ani zkoušet,“ řekla. „Volala jsem tam, ale všechny pokoje mají obsazený. Volala jsem i do taxi-slужby, ale vypadá to, že ulice jsou skoro neprůjezdný. Takže bych řekla, že jsme tu uvízli.“

„Já jsem pokoj sehnal.“

„To není možný,“ zarazila se. „Volala jsem tam ještě předtím, než dnešní let definitivně zrušili.“

„Hmm. Ale já rezervaci mám.“

„To není možný,“ zopakovala.

„Cestovka moje mámy s tím hotelem spolupracuje,“ slyšel jsem se, jak vysvětluju. „Zavolala tam a zřejmě ještě jeden pokoj měli, protože se jí ho podařilo zamluvit. Mám všechno zařízený. Právě tam jdu.“

„Týjo,“ řekla uznale. Všiml jsem si, jak se jí rozzářily oči. Najednou byla mnohem přátelštější. „Myslíš, že tam budou dvě postele?“

„Možná,“ odpověděl jsem. Z neznámého důvodu mě její otázka vůbec nezaskočila. Měl jsem takový mlhavý pocit, že celý vesmír se zbláznil a normální pravidla už se na něj nevztahují. Docela se mi to zamlouvalo.

„Můžeš jít se mnou a uvidíme. A jestli ne, tak...“ nechal jsem slova viset ve vzduchu. Zamračila se, zvedla oči v sloup, ale pak si začala balit věci, což byla docela výmluvná odpověď. Chvíli jsem měl pocit, že mi dá svůj kabát, abych jí ho nesl, ale neudělala to. Byl jsem rád, protože abych řekl pravdu, kdyby mi ho dala, klidně bych jí ho vzal.

ČTVRTÁ KAPITOLA

TIM

Zdalo se, že běžná pravidla neplatí

Ani jeden z nás zprvu nemluvil. Mohl jsem se jí třeba zeptat: Kde bydlíš? Kam cestuješ? Ale nechtěl jsem, aby si myslela, že budu celou noc žvanit. Když jsme se o tomhle okamžiku později bavili, řekla mi, že by byla nejraději poslouchala iPod, ale věděla, že by to bylo neomalené. Možná to tenkrát měla udělat.

Nikdo z nás nepromluvil, dokud jsme nebyli skoro na místě.

„Mimochodem, já jsem Vanessa,“ řekla a podala mi ruku. Byla to jedna z těch památných chvil, protože – ač to může znít divně – i když jsou na mě lidé milí, většinou se mě neradi dobrovolně dotýkají. Tedy samozřejmě pokud mě neznají. Chvíli jsem na ni zíral, než jsem sevřel její dlaň a potřásl si s ní rukou. Pak jsem se usmál.

„Já jsem Tim,“ představil jsem se. „Rád tě poznávám.“

„Když už spolu máme strávit noc, možná bychom měli znát i svoje příjmení,“ dodala. To se mnou flirtovala?

„Jo, jasně,“ přitakal jsem a snažil se, aby můj hlas zněl uvolněně, i když ve skutečnosti mi srdce bilo tak silně, až

jsem se divil, že ho neslyší. „Jmenuju se Tim Macbeth.“ Hned jak jsem to vypustil z pusy, začal jsem si přát, abych býval řekl něco lepšího, jako třeba: „Já jsem Macbeth,“ nebo prostě jen „Macbeth“. Ale už to nešlo vzít zpátky.

„Já jsem Vanessa Shellerová,“ řekla a věnovala mi takový zvláštní úsměv, nepřiliš přesvědčivý, ale hezký.

Prošli jsme dvěma těžkými dveřmi, sjeli po eskalátoru a konečně se dostali ke vchodu do hotelu. Hotely mám rád, protože ve mně vyvolávají takový podivný pocit klidu a naděje. A taky si v nich připadám jako na útěku. Přijde ti, že se tu začíná rozvíjet nějaké téma? To ale rozhodně nebylo to, co jsem cítil, když jsem vešel do vestibulu. Páchlo to tam horkým potem neklidných lidí a pachem zmoklých psů. Lidé seděli všude, kde se jen dalo – na židlích, pohovkách, dokonce i na kávových stolicích. Někteří jedli, jiní spali. Několik malých dětí hrálo kolo kolo mlýnský.

Nikdy předtím jsem se v hotelu sám nebytoval. Zatím to nebylo třeba. Ale nechtěl jsem, aby to Vanessa věděla. Moji nervozitu navíc přižívoval strach, že až všichni ti lidé uvidí, jak si na recepci vyzvedávám klíč, tak mě zlynčují. Pohledem jsem zapátral po recepčním pultu a s úlevou ho objevil stranou, na konci vestibulu. Když jsem se vydal k dívce za pultem, na první pohled unavené, cítil jsem, jak se na mě upírají všechny ty pohledy. Ale cestou jsem si uvědomil, že ne všechny oči sledují mě; mnoho z nich se soustředilo na Vanessu.

„Bohužel, na dnešek už žádné volné pokoje nemáme,“ oznámila mi dívka na recepci ještě dřív, než jsem vůbec otevřel pusou.

„Jo, já vím,“ řekl jsem a chtěl jsem vysvětlit, že tam volala moje máma, ale včas jsem se zarazil. „Mám tu rezervovaný pokoj na jméno Macbeth,“ dodal jsem a čekal, co bude dál. I když jsem se ještě nikdy v hotelu sám neubytovával, dost často jsem při tom stál vedle mámy nebo Sida, takže jsem věděl, co a jak. Zatvářila se pochybovačně a začala se proklikávat počítačem.

„Á,“ udělala konečně a vypadala překvapeně. „Ano, máte. A moc pěkný pokoj: číslo 956, se dvěma dvojlůžky.“

„Díky,“ řekl jsem, aniž bych si rýpl, že jsem jí to přece říkal.

Vanessa stála vedle, jako by ke mně patřila odjakživa.

„Chcete dva klíče?“ zeptala se dívka.

„Ano,“ odpověděla Vanessa dřív, než jsem se zmohl na slovo.

Čekali jsme, zatímco dívka aktivovala klíče, vložila je do malé bílé obálky a přisunula nám je po mramorovém pultu.

„Přeji vám příjemný pobyt,“ pronesla mechanicky.

Bylo to tu zas. Zdálo se, že běžná pravidla neplatí. Bylo mi sedmnáct; netušil jsem, kolik je Vanesse, ale mohlo jí být zhruba stejně jako mně. Nikdo po nás nechtěl žádný průkaz, ani se nezajímal, jestli máme zavazadla. Svorně jsme se otočili a snažili se vyhnout pohledům davu, lačnického po ubytování.

„Tak hrůzoslavný den jsem nezažil,“ pronesla Vanessa, když jsme nastoupili do výtahu.

„Cože?“ zeptal jsem se, protože jsem si nebyl jistý, jestli jsem jí dobře rozuměl.

„Ale no tak, přece tu hru musíš znát, ne?“ usmála se. „To je přece z Shakespearova *Macbetha*. Loni jsme

se o tom učili. S tím svým příjmením to musíš znát taky. Tahle replika se mi vždycky líbila, protože to znamená, že se najednou přihodí něco špatného i něco skvělého. Chápeš? Jako že je venku hnusně, ale máme tenhle pokoj. Něco špatného a něco dobrého.“

Jasně že jsem *Macbetha* četl, ale zpaměti jsem nic neznal. Měl jsem ale pocit, že jí to musím oplatit.

„V nejjasnějším dni, nejčernější noci, nikdy neunikne zlo mému zraku,“ zalovil jsem v paměti.

„To je *Green Lantern*?“ zeptala se.

„Ty ten komiks znáš?“ podivil jsem se a podnítilo to moji zvědavost.

„Čtou to mí bráchové,“ odpověděla. Pak naklonila hlavu na stranu a podívala se mi přímo do očí: „Budu hádat – tohle je jediná věc, kterou umíš zpaměti.“

„No, v podstatě jo,“ přiznal jsem.

To už jsme vyšli z výtahu, procházeli chodbou, která voněla novým kobercem, a podle cedulek hledali pokoj číslo 956. Zrovna jsme ho našli, když mi zazvonil telefon. Zatímco jsem ho vytahoval z kapsy, Vanessa popadla tu obálčku, otevřela si dveře a protáhla se kolem mě dovnitř. Já zůstal s telefonem na chodbě. Volala máma a chtěla vědět, jak to v hotelu dopadlo. Trochu mě to otravovalo. Už se mi po ní nestýskalo tolik jako před hodinou. A navíc tam u nich přece musela být půlnoc. Jako vždycky chtěla slyšet všechny podrobnosti, ale já už chtěl jít do pokoje. Poznala, že se ji snažím utnout, ale bylo mi to jedno.

Jenže jakmile jsem zavěsil, přál jsem si, aby tu byla se mnou. Toužil jsem po tom pohodlí, které s sebou přinášel pokoj sdílený s mámou a se Sidem, a ne s nějakou cizí,

i když hezkou holkou. Zůstal jsem na chodbě o chvíli déle, než bylo třeba, a přemýšlel, jak přečkám nastávající noc.

„Time?“ ozval se Vanessin hlas zpoza dveří. „Jdeš už?“

Duncan čekal na další vyprávění, ale Timův hlas utichl. Duncanovi začalo být jasné, že na konec myšlenky nebo cédéčka ho nic neupozorní. Už se chystal kliknout na tlačítko „stop“, když vtom se Timův hlas znovu ozval. Duncan uvažoval, jestli se Tim odmlčel, aby si urovnal myšlenky, nebo jestli další část nahrával jindy a ticho se mezi stopy dostalo omylem. Doufal, že mu na předešlém disku nic neuniklo, ale zatím se zdálo, že v příběhu nic nechybí. Snažil se představit si ho, jak někde sedí a mluví do mikrofonu, ale nešlo mu to. Jediné, co si dokázal vybavit, byla chvíle, kdy ho viděl naposledy. Nebo to, co jí předcházelo, což bylo ještě horší.

Duncan věděl, že už by měl jít na večeři. Touhle dobou si už nejspíš všichni povídají o svých pokladech. A o to rozhodně přijít nechtěl. Jenže Tim s Vanessou byli zrovna v tom hotelovém pokoji. A sami. Bylo to překvapivé a dost těžko si to uměl představit. Umíral touhou zjistit, co se tam stalo. Rozhodl se, že si ještě kousek poslechne. Aspoň deset minut.

PÁTÁ KAPITOLA

TIM

Když dáš holce palačinku...

Od chvíle, kdy na mě v odletové hale zavolala, do okamžiku, kdy jsem vešel do pokoje, se něco změnilo. Celou cestu byla celkem milá. Možná to byla součást jejího plánu, ale spíš bych řekl, že ne. Možná že si najednou připadala stejně nepříjemně jako já. Kdo ví? Později jsme se o tom nikdy nebavili. Zkrátka jsme se k tomu nějak nedostali.

Vanessa už si zabrala postel u okna. Zrovna si rozmotávala kabel od iPodu a strčila si sluchátka do uší. Prošel jsem kolem ní k oknu a zadíval se ven. Výhled na přistávající letadla by byl určitě úžasný, kdyby tak hustě nechumelilo a kdyby tam nějaká přistávající letadla vůbec byla. Vítr už ustal. Praporek v dálce se sotva pohnul. Ale sněhu napadlo dost – možná už tak deset, patnáct čísel. A pořád sněžilo.

„Nemáš hlad?“ zeptal jsem se a otočil se zpátky do pokoje. Jak to v noci přežiju, být pořád tak blízko ní? Nebudu se moct ani na chvíli uvolnit, a už vůbec ne usnout. Měl jsem radši zůstat v té hale.

Neodpověděla. Poklepal jsem jí na nohu a ona sebou trhla. Neochotně si stáhla hlasitost na iPodu a podívala se na mě, co jako chci. Měl jsem pocit, že ji to obtěžuje.

„Nemáš hlad? Můžeme si něco objednat na pokoj.“

„Tak jo,“ souhlasila, vypnula si iPod, ale sluchátka z uší nevyndala. „Mají tu nějaký jídelní lístek?“

Objevil jsem ho na stole a podal jí ho. Voněla po citronu a pracím prášku. Vlastně jsem ani neměl hlad, ale potřeboval jsem se něčím zaměstnat.

„Co třeba sendvič a hranolky?“ navrhla.

„Klidně,“ souhlasil jsem. „Mají tam i steaky? Takhle na pokoj mi to přijde jako dobrá volba. Třeba filet mignon?“

Podívala se do lístku: „Tak jo.“

Zvedl jsem sluchátko a vytočil číslo na obsluhu. Ona si zase pustila hudbu.

„Anebo ne,“ zvolala dřív, než telefon někdo zvedl, a z uší si vyndala sluchátka. „Mám lepší nápad.“

„Pokojová služba, dobrý večer,“ ozval se mi do ucha nějaký hlas. Připadal jsem si jako srna lapená ve světlech auta. Co jsem měl udělat? Zavěsit? Držet se původního plánu?

„Dobrý den, tady pokoj 956. Chtěli bychom si objednat nějaké jídlo,“ vysoukal jsem ze sebe. „Moment, vydržte chvílku...“

Zakryl jsem mluvítka rukou.

„Jakej nápad?“

„Objednáme si místo večere snídani – to mám hrozně ráda. Palačinky, slaninu, párky, prostě všechno. A nemají třeba i skořicový rolky?“

Usmál jsem se, protože všechno nasvědčovalo tomu, co jsem si myslel už dávno: běžná pravidla neplatila. Ubytoval jsem se v hotelu s překrásnou dívkou, k večeři si dáme snídani... Co jiného to mohlo znamenat?

Odkášlal jsem si a objednal kompletní snídaňové menu.

„Budete si k tomu přát konvici kávy?“ zeptal se hlas.

„Ano, proč ne,“ odpověděl jsem.

„Za půl hodiny to bude připravené,“ potvrdil hlas.

„Výborně, díky.“

Zapnul jsem televizi a čekal. Když se konečně ozvalo zaklepání, nadskočil jsem leknutím.

„Co se děje?“ zdvihla hlavu Vanessa.

„Nic, jen pokojová služba,“ vysvětlil jsem zahanbeně.

Když to přivezli do pokoje, Vanessa vstala a odklopila všechny stříbrné poklopy. Byla tam horká hromada pocukrovaných palačinek s máslem, slanina, párky a nějaká sekaná nebo co, omeleta s malinkými vaflemi a tácek skořicových rolek.

„Co si dáš?“ zeptala se. Přiblížil jsem se k pojízdnému stolku. Všechno to jídlo vonělo, ale mě zajímalo jen to, jak voní ona. Předstíral jsem, že se dívám na všechny ty chody, ale ve skutečnosti jsem si představoval, jak jí z ruky vychází nějaká energie, jako kdyby byla zelektrizovaná nebo tak něco. Chvilí jsem se pokoušel tu energii nasát, ale pak jsem se stáhl.

„Vyber si první,“ prohodil jsem a snažil se dýchat normálně.

„Tak se rozdělíme, ne?“ řekla a usmála se na mě.

Vzala talíř s palačinkami a překrojila je napůl. Svýma bezchybnýma rukama vytvořila dva bezchybné talíře, na každém bylo od všeho něco. Jaké by to asi bylo, kdyby se

mě tou rukou dotýkala? Když mi podala talíř, určitě jsem se začervenal, což – jak si jistě dovedeš představit – se v mém případě podobá požáru celého obličeje.

„Mňam!“ vykřikla, když se posadila na okraj své postele a začala hladově hltat. Sirup jí kapal na přikrývku a na tričko. Jako u vytržení jsem sledoval, že v sobě nemá špetku ostychu.

Posadil jsem se ke stolu. Všechno to bylo hrozně dobré, a jakmile jsem začal jíst, už jsem nemohl přestat.

„Tak co rád děláš? Myslím jako, co máš za koníčky?“ zeptala se. Musel jsem se zasmát. Snažila se u večeře nenuceně konverzovat.

„Rád čtu,“ odpověděl jsem a okamžitě si uvědomil, jak strašně šprťácky to muselo znít. „A taky rád běhám. Hlavně přespolní běh.“ Neříkal jsem jí, že běhání je pro mě jeden z nejlepších způsobů, jak od všeho uniknout a být sám. Ale řekl jsem jí, že mě to baví.

„Já taky! Ve škole jsem v běžeckém družstvu,“ zvedla oči od talíře. Kápala si na stehno trochu javorového sirupu. Všimla si mého pohledu, setřela sirup prstem a strčila ho do pusy.

„Jé, sorry, jsem hrozný čuně. Ale tohle fakt miluju,“ omlouvala se. „Ve škole to dělají jednou tejdně. Snídani místo večeře. Vafle, omelety, slaný koláče, skořicový rolky. Někdo to moc nemusí, ale já to vážně miluju.“

„A kam vlastně...“ chystal jsem se zeptat, protože jsem si uvědomil, že vůbec netuším, kam cestuje, ale přerušila mě v půlce otázky.

„Víš, co by se mi po tom jídle chtělo?“ zeptala se. Tak nadšenou jsem ji ještě neviděl. „Chtělo by se mi jít blbnout ven do sněhu!“

„To si děláš legraci, ne?“ podivil jsem se. „Sehnal jsem poslední hotel v okruhu třiceti kilometrů a jediný, co ty chceš, je jít ven?“

„No, vlastně jo,“ usmála se. „Ale pak se zas moc ráda vrátím zpátky dovnitř.“

„To jsem rád,“ řekl jsem. „Už jsem se bál, že jsem se namáhal zbytečně. A taky bych rád podotknul, že je venku fakt hnusně.“

Vyskočila a došla k oknu.

„Tak zlý to není,“ namítla. „Támhle dole je úplně prázdný parkoviště. Mohli bychom tam postavit sněhuláka!“

Stoupl jsem si vedle ní k oknu a podíval se dolů. Naše ruce se skoro dotýkaly. A znovu ta energie.

„Nebo můžem postavit sochu toho pána, co se mu v letadle udělalo špatně,“ navrhl jsem.

Podívala se na mě jako na blázna.

„Něco jako voodoo sněhuláka,“ vysvětlil jsem. „Třeba by mu to pomohlo.“

Chvíli jsme se smáli a bylo mi fakt dobře.

„Zajímalo by mě, co se mu stalo,“ prohodil jsem.

„Řekla bych, že to byla mozková mrtvice,“ konstatovala věcně.

„Aha, doufal jsem, že byl třeba jen dehydrovanej nebo tak něco,“ poznamenal jsem vážně.

Znovu se rozesmála. Nemyslel jsem to jako legraci, ale za její smích bych v tu chvíli dal cokoli. Stál jsem tam a přemýšlel, co by ji ještě mohlo pobavit.

„A co přesně na pojídání palačinek způsobuje, že máš chuť blbnout ve sněhu?“ zeptal jsem se nakonec zoufale, abych přerušil ticho.

„Každou zimu, když jsem doma a venku chumelí, máma udělá přesně takovýhle palačinky, se slaninou a sирupem. A s bráchama si pak celý den hrajeme venku na dvorku. Většinou to je ta nejlepší část prázdnin.“

„Kolik těch bráchů vlastně máš?“ zeptal jsem se a snažil se to zamluvit, protože ven se mi už moc nechtělo.

„Přestaň to zamlouvat,“ napomenula mě, jako kdyby mi četla myšlenky. „Mám tři bráchy. Tak jdeme?“

„No tak dobře,“ souhlasil jsem.

Začali jsme z batohů vytahovat oblečení. Rozhodl jsem se, že si nechám džíny, a až se vrátíme, převléknu se do tepláků. Nemám je děravé? Proboha, jen ať nejsou děravé!

Ona si zatím kolem krku vázala zelenou šálu a oblékala si kabát. Když jsem se nehýbal, zarazila se a podívala se na mě.

„Já se nevzdám,“ řekla. „Jestli nejdeš, klidně půjdu sama. Znáš tu dětskou knížku, ne? Když dáš losovi muffin, bude k němu chtít marmeládu, a když mu dáš marmeládu, tak bude chtít a tak dále a tak dále. V tomhle případě to je: když dáš při chumelenici holce palačinku, tak... Teď už mě nezastavíš.“

Vanessa mi hodila bundu. Oblékl jsem si ji a díval se, jak si omotává tu zelenou šálu kolem krku, až si do ní zavázala i oba copy. Měl jsem nutkání k ní přijít a copy ze zajetí šály osvobodit, ale neudělal jsem to.

Chvíli jsme jen tak stáli a pak jsme najednou oba vyrazili ke dveřím, až jsme se navzájem málem porazili jako v nějaké grotesce. Zachichotala se. Ustoupil jsem, dal jí ve dveřích přednost a následoval ji.

„Tak co to bude? Sněhulák, nebo koulovaná?“ zeptala se, když jsme oba stáli ve výtahu. Soustředil jsem se na

její přítomnost tak úporně, že jsem na chvíli úplně zapomněl, kam jdeme. „Jestli si vybereš koulovanou, musíme si dohodnout čas na postavení bunkru a výrobu munice. Já mám za to, že takovejch sedm osm minut musí stačit, ale bráchové chtěj vždycky deset.“

„Páni, máš ty koulovačky fakt zmáknutý,“ ocenil jsem. „Ale mám lepší nápad.“

„Jakej?“ zeptala se, zrovna když se dveře otevřely a před námi se objevil vestibul plný lidí. Kouzlo na chvíli pominulo. Když jsem za Vanessou vyšel z výtahu, byl jsem zticha. Všechny tváře se na nás otočily a zdálo se, že je nezajímá ani moje podivné vzezření, ani Vanessina krása. Jejich pohledy byly vypočítavé a čišelo z nich zoufalství.

„Proč mám pocit, že po nás každou chvíli někdo skočí, aby nám vzal klíč od pokoje?“ zašeptal jsem Vanesse, když jsme spěšně procházeli směrem ke vchodovým dveřím. Se zasyčením se otevřely a oba jsme vydechli úlevou.

„Tak co je to za nápad?“ zopakovala Vanessa otázku.

„Co kdybychom si postavili iglú?“ navrhl jsem. Už ani netuším, proč mě to tenkrát napadlo. Když jsem byl malý, měl jsem to zakázané, protože máma byla přesvědčená, že je to nebezpečné – to se mimochodem týkalo i tunelů v písku. Nikdy jsem nechápal proč. Člověk by se přece vždycky nějak vyhrabal ven, ne? A představa, že budu uvězněný pod vrstvou sněhu spolu s Vanessou, mi v tu chvíli nepřipadala vůbec špatná.

Vanessa si prohlížela sních, odhadovala, jak je hluboký, a pak se naklonila, aby si hrst nabrala a zjistila jeho kvalitu.

„Tenhle bude na stavění skvělej,“ zhodnotila. „Iglú jsem nikdy nedělala. Jak se staví?“